

Kreatív kapcsolatok

kamaraopera két felvonásban

szöveg és versek:
Mechler Anna

zene:
Beischer-Matyó Tamás

Történik: napjainkban, Magyarországon
(vagy bárhol Európában)

Szereplők:

ÉNEKESNŐ – koloratúrszoprán

ÜZLETASSZONY – szoprán

PROGRAMOZÓ – tenor

FOTÓS – bariton

I. felvonás

1. jelenet

Az Operaház díszlépcsője. Az Énekesnő a korlátra támaszkodik, időnként az óráját nézegeti. Rövidesen a Fotós siet fel lépcsőn.

FOTÓS

Jó napot kívánok! A magazintól jöttem.

ÉNEKESNŐ

(főlényesen) Igen, már vártam. Késett!

FOTÓS

Kicsit elhúzódott a törvívóknál a díjátadó ünnepség.

ÉNEKESNŐ

Késett.

FOTÓS

Akkor kezdjük is gyorsan. Kellene valami színes magára, mert ez a sötét ruha enyhén szólva előnytelen.

ÉNEKESNŐ

(elbizonytalanodik) Micsoda? Ez a legjobb fellépőruhám!

FOTÓS

(nézi a nőt) Akkor sürgősen szerezzen be egy halványkéket! Vagy sárgát. Igen, a sárga jobb lesz, vagy még inkább meggypiros... A haját ne tüzze fel! *(kiveszi a nő hajából a csatot)* Látni akarom, ahogy a vállára omlik...

ÉNEKESNŐ

Ó, ha lenne szíves...

FOTÓS

(nem figyel rá, a táskájában keres valamit) Kell lennie itt valahol egy piros bolerónak... Ez az! *(előveszi a bolerót és egy sálát)* Vegye fel. Később esetleg megpróbálhatjuk ezt a kékeszöld sálát is.

ÉNEKESNŐ

Én azt hittem, hogy...

FOTÓS

Álljon ide, kérem. Ne így, egy kicsit lazábban. *(nézi oldalról, fogja a haját, hunyorít)* Hallottam magát az előéneklésen. Próbáljon valami hasonló helyzetet elképzelni, ott nem volt ennyire... szerencsétlen.

ÉNEKESNŐ

Hogy én szerencsétlen? Most már elég! Fotózni jött, vagy sértegetni?

FOTÓS

Végre! Ez a düh, ez jót tesz magának. Hát persze, hogy van tűz a tekintetében! *(kattint)* Kiindulásnak nem is rossz.

ÉNEKESNŐ

Szóval szándékosan bosszant! Én nem úgy fotózom. Még eldöntheti: ha hagyományos portréképet kér, ott van a sarkon az automata, maga is meg tudja csinálni. Vagy megpróbálhatjuk együtt!

ÉNEKESNŐ

Nem is értem, honnan veszi... Én tényleg... szeretném, ha valami igazán jót sikerülne kihoznia belőlem.

FOTÓS

Innentől nem rajtam múlik. Engedje el magát. Ne akarjon másnak látszani. Vegye fel a bolerót! Tegye az állához a kezét, mintha fázna! Gondoljon valamilyen kislányos dologra. Jó. *(kattint)* Most az egyik karját emelje fel. Forogjon! Ne ilyen gépiesen, képzeljen el egy füledt nyári estét... Jó! *(kattint)* Táncoljon! Ne így, hallania kell közben a zenét!

Közben az Énekesnő lassan feloldódik, igyekszik együttműködni, egyre jobban érdeklő a dolog.

FOTÓS

(a fejére teszi a kezét) Latin zene, vérbő és áradó! Lépjen, táncoljon rá! Ez kevés, magában sokkal több a tűz és a szenvedély! Még, tovább! (továbbfotózza, az Énekesnő táncol) Most nézzen úgy, mintha lángokat látna... Álmodozzon! Ne hagyja abba a táncot! (fényképez) És most vegye le a bolerót, mintha egy férfinak vetkőzne... Lassabban!... Szeresse a ruha érintését!... Dőljön a falnak... húzza fel az egyik lábát... lassan hajtsa hátra a fejét... Gyönyörű! (kattint, az Énekesnő megmerevedik) Ilyen vagy hát, érzéki, csupa tűz (nem érinti meg, de a kezével végigrajzolja a levegőben a körvonalait), csak semmit sem tudsz magadról. Ez kell nekem, a sok unalmas ember között egy lángoló virág! (újra kattint, az Énekesnő mintha álomból ébredne, feleszmél) Készen vagyunk.

ÉNEKESNŐ

(kicsit zavartan) Hogy sikerült?

FOTÓS

(kezet csókol neki) Csodálatos volt. Tudtam, hogy maga képes erre. Vizontlátásra! (leszalad a lépcsőn)

ÉNEKESNŐ

Vizontlátásra! (merengve) Ki lehet ez az ember? (a bolerót az arcához emeli)

A színelőttől.

2. jelenet

A Programozó dolgozószobája. Számítógépes asztal, szék, tipikus legénylakásban, enyhe rendetlenség. A Programozó egyedül van otthon, rosszkedvű, a számítógép előtt ül.

PROGRAMOZÓ

Már megint egyedül. Egyedül. És akkor beállít ez a fotós, azt sem tudom, miket hord össze – én meg ez leszek, a hónap arca! (nézi a címlapot) Egy jóképű, vállas pasas, akit irigyelnek a hackerek... (iszik) Ha legalább nem hagyna magamra. Azt mondta, a héten beugrik hozzám. Már péntek van, eddig nem jött. Hiába mondtam, hogy szükségem van a rá... Egyszer már átformált. Vagy kötélén rángat?... (összegörnyed, leül)

*Én próbálok erősnek látszani,
De nem bírom örökké játszani,
Sokszor kibújik a félszeg,
Vagy, ami rosszabb, a részeg.*

*Én szeretnék boldogan ébredni,
A nők előtt sármosan kérkedni,
Hinni, hogy klassz vagyok, jó arc,
Próbálok, és jön a kudarc.*

*Ha elnézem magam a tükörben,
Hát nem értem, mért vagyok gödörben,
Másnak sem vonzóbb az arca,
Még sincsen ilyen sok harca...*

*Én próbálok erősnek látszani,
Már néhányszor el tudtam játszani,
Várom, hogy valóra váljon,
De közben félek: csak álom.*

Megpróbálok felhívni. (feláll, tárcsázza a mobilján) Lenyomott! Hát ez az. (ismét a székbe roskad, kezében a kávé pohár, elsötétül a színelőttől)

3. jelenet

Modern bútorokkal berendezett luxusotthon, az Üzletasszony és a Fotós lakhelye.

ÜZLETASSZONY

Elfáradtam. Ma öt tárgyalásom volt.

FOTÓS

Melyik volt a legkeményebb?

ÜZLETASSZONY

Ne is kérdezd... Egy agresszív társaság, kötvényeket akarnak kibocsátani.

FOTÓS

Befektetések?

ÜZLETASSZONY

Nem érdeklő őket semmi más. Viszont ragaszkodnak az elegáns ügyintézéshez és a pazar kül-sőségekhez...

FOTÓS

Mikor irjátok alá?

ÜZLETASSZONY

Csak egy hetünk van. A delegáció fut az osztrák érdeklőség után.

FOTÓS

Ez neked való munka. Kibújik belőled a tigris, imádom!

ÜZLETASSZONY

(nevet) De nem ma! Elfáradtam. Pihenésre vágyom. Főúr, egy könnyű vacsorát kérek, két pohár vörösborral.

A Fotós vigyázzba vágja magát és kimegy.

ÜZLETASSZONY

(lerúgja a cipőit) Már megint töri a sarkamat ez a vacak!

A Fotós visszatér egy üveg vörösborral a kezében és két pohárral.

FOTÓS

Nem bánom, a bort behozom, de ennivaló, az nincs. Rendeljünk?

ÜZLETASSZONY

Hagyd, nem érdekes...

A Fotós tölt, isznak. Kicsivel később a Fotós a táskájában kezd kutatni, előveszi a laptopját (tabletjét) és bekapcsolja.

FOTÓS

Még át kell töltenem a képeket... Lehet, hogy a válogatásba is belekapok...

ÜZLETASSZONY

Ah... *(figyelemelterelő műveletbe kezd)* Szóval megint hazahoztad a munkád... *(Megszólal a Fotós telefonja)* Csörög a mobilod!

Megnézi a telefonját, lenyomja.

ÜZLETASSZONY

Ki keresett?

FOTÓS

Ügyfél, nem fontos.

ÜZLETASSZONY

Nana! Férfi vagy nő?

FOTÓS

Persze, hogy nő. Fiatal, csinos, szőke bombázó. Randizni akar velem. Aktfotókat szeretne.

ÜZLETASSZONY

(nevet) Szerintem csak egy vén, kopasz államtitkár, aki új profilképet szeretne a választási plakátokra.

FOTÓS

Miért, a bombázót nem nézed ki belőlem?

EGYÜTT

Ah!...

Megcsókolják egymást.

ÜZLETASSZONY

Megállj, holnap kilesem a számot a telefonodból, lenyomoztatom a telefonját a biztonságiakkal, GPS-szel bemérem, egy utcasarkon pedig egyszerűen lelövöm egy pisztollyal. De ha nem adsz még egy pohárral, te is hasonló sorsra jutsz!

FOTÓS

(újra tölt) Már megint a vörös karmú tigris, ezt imádom!

ÜZLETASSZONY

Mindig kihozod belőlem! Pedig már mondtam: csak pihenni vágyom. Meg egy kis kényeztetésre.

FOTÓS

Nos jó, akkor elindítom az áttöltést, aztán...

ÜZLETASSZONY

Aztán?

FOTÓS

(provokál) Megnézem a részvényárfolyamokat.

ÜZLETASSZONY

Mondjam? A mait tudom fejből!

FOTÓS

A Danubius 2600-on áll.

ÜZLETASSZONY

Blöffölsz! Kit érdekel a Danubius?

FOTÓS

Hát engem!

ÜZLETASSZONY

Inkább masszírozd meg a vállamat... *(kigombolja a blúzt a nyakánál)*

FOTÓS

(nem néz rá) Az Alteo 2000-en zárt.

ÜZLETASSZONY

Egy szót se, vagy le vadászlak! *(mögé lopódzik)*

FOTÓS

Masterplast 519.

(Közben egy másik helyiségben, a saját szobájában látszik egyedül az énekesnő. Magában töpreng.)

ÉNEKESNŐ
Mi történt velem?

ÜZLETASSZONY
Hé, ez csalás!

ÉNEKESNŐ
Beleszerettem?

ÜZLETASSZONY
Hé, ez csalás! Lebuktál!

ÉNEKESNŐ
Beleszerettem?

FOTÓS
Nem ér lesni!

ÉNEKESNŐ
Hiszen csak fotózott,

ÜZLETASSZONY
Ki ez a nő?

ÉNEKESNŐ
még csak kedves se volt...

ÜZLETASSZONY
Az énekesed?

FOTÓS
Igen. Tetszik?

ÉNEKESNŐ
De olyan állapotba hozott – feldúlta az életemet.

ÜZLETASSZONY
Kicsit félszeg. Nem áll jól neki a sötét. Nem áll jól neki a sötét.

FOTÓS
Érdekes ember,

ÉNEKESNŐ
Érdekes ember,

FOTÓS
van benne tűz...

ÉNEKESNŐ
van benne tűz...

ÜZLETASSZONY
Hát nem látszik rajta...

ÉNEKESNŐ
Bár nem látszik rajta...

FOTÓS
Nézd meg ezt a képet is!

ÉNEKESNŐ
Ah!

ÜZLETASSZONY
Ah!

ÉNEKESNŐ
Ah!

ÉNEKESNŐ
Mit csináltál velem?

ÜZLETASSZONY
Nocsak. Mit csináltál velem?

ÉNEKESNŐ
Elvarázsoltál.

FOTÓS
Elvarázsoltam.

ÜZLETASSZONY
(*ölebe ül*) Inkább engem

ÜZLETASSZONY
varázsolj el.

ÉNEKESNŐ
Varázsolj el!

FOTÓS
Ah!

ÜZLETASSZONY
(*kacéran*) Fáradt vagyok. Pihenni akarok...

ÉNEKESNŐ
Fáradt vagyok... Pihenni akarok...

Egymásra borulnak, a szín hamarosan elsötétül.

4. jelenet

A Programozó dolgozószobájában. Kis asztalkán csészek és egy kávéskancsó.

PROGRAMOZÓ
Azt ígérted, beugrasz hozzám, de nem jöttél.

FOTÓS
Dolgoztam.

PROGRAMOZÓ

Akkor legalább felhívhattál volna! Amikor megcsörgettelek, egyszerűen lenyomtam.

FOTÓS

Olyan vagy, mint egy duzzogó gyerek. Veled még soha nem fordult elő, hogy rosszkor kerestek?

PROGRAMOZÓ

De igen. Csak én később visszahívom az illetőt!

FOTÓS

Én pedig megvárom, míg újra felhív. Elvégre ő keres engem...

PROGRAMOZÓ

Undok vagy. Mindig csak a saját hasznodat keresed.

FOTÓS

Azért akartál velem találkozni, hogy ezt elmondod?

PROGRAMOZÓ

Nem.

FOTÓS

Akkor dönts el: térjünk a tárgyra, vagy menjek el?

PROGRAMOZÓ

Jól van, ülj már le, igyunk meg egy kávé – nem lehet azonnal belekezdeni!

FOTÓS

De miért nem? Az emberek tíz percig locsognak a semmiről, mielőtt a lényegre térnek. Követem vissza az életemből ellopott tíz perceket!

PROGRAMOZÓ

Ülj le. Hozok kávé, egy kávé...

Az asztalhoz megy, hogy kitöltse a kávé a kancsóból. Ahogy tölti, a Fotós kattint egyet a fényképezőgépével, mire a Programozó szoborrá merevedik.

FOTÓS

Tudom, mi bánt téged:

Unod az egészséget.

Kívülről egy vállas, szép arcú férfi,

Belülről kisfiú, na de ki érti?

Egyszer megmutattam, ki lehetnél,

Most is azt keresed, mert szeretnél

Élni, égni, ragyogni,

Nem magadban nyafogni.

A Fotós kattint, a Programozó megfordul, odamegy hozzá, mintha semmi sem történt volna, és a Fotós kezébe adja a csészét.

PROGRAMOZÓ

Mondd csak, te miért lettél fotós?

FOTÓS

Szerinted?

PROGRAMOZÓ

Te nem fotózol, te manipulálsz, és a fotók a trófeáid.

FOTÓS

(felcsattan) Hülyeség. Szeretem a kreatív munkakapcsolatokat, ennyi az egész.

PROGRAMOZÓ

Teljesen kifordítottál magamból! Sosem éreztem még annyi erőt magamban, mint akkor! Csak az a baj, hogy azóta sem tudom felidézni ezt az állapotot. Ülök a gépnél, írom be a parancsokat, számolok és ellenőrzök. Aztán ránézek a magazinra, és nem tudom felfogni, hogy ez is én voltam.

FOTÓS

Mondom, hogy gyerek vagy. Nem csináltam veled semmit. Engem a képekért fizetnek. A jó képekért.

PROGRAMOZÓ

Aztán ránézek a magazinra, és nem tudom felfogni, hogy ez is én voltam.

FOTÓS

Engem a képekért fizetnek. A jó képekért.

PROGRAMOZÓ

Már nem tudom, ki voltam és ki vagyok...

FOTÓS

Egy ilyen zseni ne kuporogjon otthon a sötétben! Menjen el szórakozni, és csípje fel a legjobb nőt!

PROGRAMOZÓ

Erre sose voltam képes! Már nem tudom, ki voltam és ki vagyok...

FOTÓS

Dehogynem! Ez az egyik éned, engedd szabadon! Mint a fantáziádat, amikor programot alkotsz!

PROGRAMOZÓ

Lehetséges? Szerinted lehetséges?

FOTÓS

Csak ez lehetséges!

A színelőjárás.

5. jelenet

Az Énekesnő öltözője az Operaházban. Előadásra készül, már jelmezben van. Középen fogas, rajta lóg a bolero, oldalt kanapé, mellette kis asztal, tükörrel. Nyitva van az ablak, kint fülledt, párás időjárás.

ÉNEKESNŐ

(skálázik) Ma nem vagyok igazán jó passzban. *(továbbskálázik)* Pedig hogy készültem a bemutatóra! *(skálázik, közben fésülködik, sminkel)* Persze a hűtőnek is most kellett elromlania. Az ember a szerelővel cseveg, ahelyett, hogy gyakorolna. *(rákap az egyik szóra, gyakorol, különböző hangszíneken)* Hűtő... Hű-hű-hű-hű... Hűtő, hűtő, hű-hű-hű-hű-hű... Hűtőszerelő... hűtőse... *(közben hirtelen elered az eső, zuhog)* Esik, és az esőtől mindig ideges leszek. *(ingerülten becsukja az ablakot)* A fotós pedig azóta sem jött el a képekkel. Pedig azok igazán érdekelnének. Nem is értem, hogy kerültem olyan állapotba. A végén hamarabb lesz a standokon az újság, minthogy látnám... *(kopognak)* Tessék!

Kinyílik az ajtó, a Fotós lép be rajta.

FOTÓS

Üdvözlöm, elhoztam a képeket.

ÉNEKESNŐ

Maga az? Én úgy vártam, hogy visszahívjon... *(kicsit sértődötten)* De most készülődniem kell... Mindjárt kezdődik az előadás.

FOTÓS

Ne zavartassa magát, készülődjön. Ez a világos jelmez jobban áll, mint a múltkori ruha. Most kellene fotóznom. Jobb képeket tudnék csinálni; a mosolya is természetesebb. De azért nézze meg, tetszik-e valamelyik a sorozatból. *(Odaadja az Énekesnőnek a képeket. Észreveszi, hogy a bolero ott lóg a fogason.)* A bolerót itt hagytam? Nem bánom, legyen a magáé.

ÉNEKESNŐ

Milyen szépek!... Tényleg én lennék?

FOTÓS

Ki más lenne ebben a lehangoló ruhában?

ÉNEKESNŐ

Maga mindenkivel ennyire undok, vagy nekem tartogatja ezt a stílust?

FOTÓS

Feleslegesnek tartom az üres fecsegést. Egy sikeres művésznőnek nincs szüksége hízelgésre. Őszintén beszélek.

ÉNEKESNŐ

Csak hát azok a rút konvenciók... Én szeretem, ha egy férfi pontos. És lovagias.

FOTÓS

Csak szeresse. Az idő nem feltétlenül zsarnok. Én mindenhova akkor érkezem, amikor kell. Mint például most is: még fel kell oldódnia a premier előtt. Érezze azt a boldog rezgést, ami a szívéből árad! Olyan jól fog ma énekelni, hogy sosem felejt el, aki hallja! Csukja be a szemét! *(mögé áll, óvatosan végigsimítja a karját, megcsokolja a nyakát)* Ne ébredjen fel ebből az álomból, inkább váltsa valóra! Ha akarja – akkor velem, ha úgy jobb – nélkülem.

ÉNEKESNŐ

(a Fotós felé fordul, átöleli) Inkább veled... igen, veled...

FOTÓS

Velem – vagy nélkülem...

ÉNEKESNŐ

Ah, veled, igen, veled...

FOTÓS

Mennem kell. Ha akarod, eljövök máskor is. *(lassan kibontakozik az ölelésből)*

ÉNEKESNŐ

(révülten áll)

FOTÓS

(kilép az öltöző ajtaján és egy hatalmas vörös rózsacsokorral tér vissza) Igaz is, ezt neked hoztam. A lovagias férfiak elengedhetetlen kelléke. Illik hozzád. Ha nem sietnénk mind a ketten, most fotóználak szívesen. Szeretném látni a szirmokat a meztelen válladon...

ÉNEKESNŐ

Ne menj el! Ne menj el!

FOTÓS

(mosolyog) Majd felhívlak! *(elindul kifelé)*

A színelőjárás.

6. jelenet

Utcák. Mindenki végigmegy a színen, egymással nem találkoznak, a város különböző pontjain vannak. Mindenki telefonál.

ÉNEKESNŐ

Szia! Igen, túl vagyok rajta! Fantasztikusan sikerült! A fotós először fura volt. És felkavart. Persze, boldog vagyok. Az mindegy, elhozta. Vajon elég fontos vagyok neki? Vajon fontos vagyok neki? Fontos akarok lenni? Elég fontos, elég, elég?

ÜZLETASSZONY

Halló! Nem küldték el a heti jelentést. Majd csak átküldik. Jól van, csak sok a dolga. Azt mondja, hogy sok a dolga. De jól vagyunk. Néha fura. Mindig a fotók, a fotók. Elegem van, hogy mindig a fotóknak él. Nem velem! Engem csak elhanyagol! Elég!

PROGRAMOZÓ

Az utcán. Figyelek. Igen, ugyanaz a projekt. A siker? A következő hónapban már más az arc. Jó munkát végezett... Régebben mindig meglepett. De már nem hív soha... Kezd elegendem lenni... Elég, elég volt belőle!

FOTÓS

Nem, nincs kedvem. Egyáltalán: most semmihez sincs kedvem. Utálok az unalmas feladataidat. Az egész magazint utálok! Azt ugyan várhatod, hogy betegyem a lábamat abba a nyomorult szerkesztőségbe! Azt ugyan várhatod! Elég, elég!

A szín elsötétül.

7. jelenet

Díszes fogadás a bankban, az osztrákokkal való sikeres üzletkötés után.

ÜZLETASSZONY

Hölgyeim és Uraim! Köszöntöm önöket bankunk vezetőségének nevében! Ünnepi alkalom ez a mostani, hiszen délután aláírtuk a szerződést! (éljenzés, taps) Ezután is mindent megteszünk azért, hogy az együttműködés gyümölcsöző legyen. Emelem poharam a projekt sikerére! (Az Üzletasszony iszik egy kortyot, a háttérben pohárcsörgés.) Érezzék jól magukat! (A háttérben kanálzörgés, pohárcsattogás, beszélgetés zaja.)

EGY FÉRFIHANG

Most pedig hallgassanak meg egy dalt a tehetséges fiatal énekművésznő előadásában!

Az Énekesnő bejön, meghajol, taps, mint koncerten.

ÉNEKESNŐ

*Volt egyszer egy gazdag ember,
S annak három szép leánya.
Az ötöshöz vitte őket.
-Válasszatok,
szilleki-tonn-donn,
szilleki-tonn-donn,
Új ékszereket a bálra!*

*Van szép nyaklánc, gyűrű, mellű,
Karperec ezüst madárral,
Nézzetek szét alaposan,
Melyik tetszik,
szilleki-tonn-donn,
szilleki-tonn-donn,
Ne törődjete az árral!*

*A legnagyobb nyakláncot néz,
Arany minden levél rajta,
A középső karkötőt kér,
Csupa ezüst,
szilleki-tonn-donn,
szilleki-tonn-donn
Kövének a foglalatja.*

*A legkisebb csak válogat.
Gyűrűt venne, gyémántosat,
Vagy tán jegygyűrűt szeretne?
Választ hát egy
szilleki-tonn-donn,
szilleki-tonn-donn,
szilleki-tonn-donn, ah!...
Huszonhárom karátosat.*

ÜZLETASSZONY

(behallatszik a hangja) Meddig kornyikál még ez a liba?

ÉNEKESNŐ

*Nézi apja, két nővére,
Ahogy húzza az ujjára;
Hát megcsillan az ékszerész
Gyűrűsujján
szilleki-tonn-donn,
szilleki-tonn-donn,
A gyémántos gyűrű párja!*

Az Énekesnő befejezi a dalt, meghajol, gyér taps, néhány nem túl lelkes bravo (brava) kiáltás.

EGY FÉRFIHANG

Szíveskedjenek a szomszédos terembe fáradni,
a diavetítésre!

ÜZLETASSZONY

Vége, a hálózat prezentációja! Azt hittem, estig
ezt a nőt fogjuk hallgatni.

ÉNEKESNŐ

Ilyen helyen sem érdemes fellépni. A sok hülye
sznob... De a pénz, az pénz.

ÜZLETASSZONY

Pénzpocsékolás efféle műsorszámokra költeni.

ÉNEKESNŐ

Inkább egy falunap. Ott jobb a közönség.

ÜZLETASSZONY

Pénzpocsékolás efféle műsorszámokra költeni.

ÉNEKESNŐ

Akkor inkább egy falunap!

ÜZLETASSZONY

(Az Énekesnőhöz mézesmázosan) Kint át tud öltözni. Esik az eső. Esik az eső. A recepción rendelhet taxit. Vagy inkább busszal megy?

ÉNEKESNŐ

Köszönöm szépen, megoldom. Megoldom... Ne féljen, egy perccel sem maradok tovább, mint ameddig muszáj. A sok hülye sznob... De a pénz, az pénz.

ÜZLETASSZONY

Pénzpocsékolás efféle műsorszámokra költeni.

ÉNEKESNŐ

Inkább egy falunap. Ott jobb a közönség.

ÜZLETASSZONY

Pénzpocsékolás efféle műsorszámokra költeni.

ÉNEKESNŐ

Akkor inkább egy falunap!

ÜZLETASSZONY

(gúnyosan) Csomagoltassak valamit vacsorára a hidegtálakról?

ÉNEKESNŐ

Nem, kérem szépen. Egye meg mindet!

ÉNEKESNŐ

Nem, kérem szépen. Egye meg mindet! Ah! Ah!

ÜZLETASSZONY

Csomagoltassak valamit vacsorára a hidegtálakról?

ÉNEKESNŐ

Egye meg... egye meg mindet! Mindet... Mindet!... (bevágja maga után az ajtót, kívülről még hallatszik) Ah! Ah!

ÜZLETASSZONY

(jól szórakozik) Hogy duzzog a liba! A „hónap arca!” Még hogy a „hónap arca!” (Utánozza az énekesnőt.) Ah! Ah! (Elindul a másik terem felé, ahol a vetítés lesz.)

II. felvonás

1. jelenet

Az Énekesnő szobája. Vendégvárásra berendezve, gyertyák, egy üveg bor és poharak egy tálcán, stb.

ÉNEKESNŐ

*Boldog vagyok, mert eljön ma hozzám,
Őt vártam egész héten,
És mégis: félek, ha valamit elhibáznék,
Nagyon megbánnám... érzem;
Mert nélküle üres lett minden pillanat,
Unalmas nappalok és hideg éjek,
Tovább hogyan is éljek? Hogy éljek?*

*Mint fehér falon a fekete árnyék,
Átfut egy szomorú gondolat,
Lehet, hogy mindez csak játék,
Ha eltűnik, a magány marad!
Ha eltűnik, csak a magány marad...*

*Boldog vagyok, mert enyém a szíve,
Őt vártam, mindenkiben őt kerestem,
Túl sokat adtam és túl sokat kaptam már
Ebben a végzetes szerelemben...*

*Mint fehér falon a fekete árnyék,
Átfut egy szomorú gondolat,
Lehet, hogy mindez csak játék,
Ha eltűnik, a magány marad!
Ha eltűnik, csak a magány marad...*

*Bolondság! Nem lehet vége...
Mert meghalok nélküle...
Bánat ült az öröm helyébe;
Mi lesz velem? Mi lesz velem?
Mi lesz velem? És velem?*

Kopogás, a Fotós az. A szín elsötétül.

2. jelenet

Fotós és Programozó együtt mennek az utcán, a Fotós lehangolt, a Programozó remek hangulatban van.

PROGRAMOZÓ

Képzeld, kaptam egy programozás kurzust az egyetemen!

FOTÓS

(rugdossa a leveleket) És ez jó neked?

PROGRAMOZÓ

Még soha sem tanítottam. Új kihívás. Közönség előtt eddig egyetlen fejlesztésemről sem beszéltem, de most felkértek!

FOTÓS

És mit fogsz kezdeni az egyetemistáiddal? Azt hiszed, bemész órát adni, és minden jó lesz?

PROGRAMOZÓ

Hát persze! Elmondom az eredményeimet, ismertetem a szükséges szoftvereket, és...

FOTÓS

(durván) És kit érdekel?

PROGRAMOZÓ

Nézd, ez egy egyetem. Én híres vagyok a magam területén, kíváncsiak lesznek rám. Végre bízom magamban! Ezt neked is köszönhetem!

FOTÓS

*Senkit sem érdekel, utálnak téged,
Muszájból bejárnak, nézik a képed,
S várják az estét: a jó bort, a nőket,
Közben egy cseppet sem érdekel őket!*

*Normális diák a kocsmákat járja,
Vizsgáin puskázik, hacsak nem gyáva;
Arra sem emlékszik, ki mellett ébred,
Fontos vagy? Magasról lesajnál téged!*

PROGRAMOZÓ

Miért, szerinted mi a fontos? Amit te csinálsz? Fotózod a pózoló majmokat, aztán hazaviszed és lefekteted, amelyik hagyja magát?

FOTÓS

Hát ilyesmire nem biztatnálak. Szürke vagy és unalmas! Gátlásos melák vagy, amióta ismerlek. Nem is tudom, miért töltöm itt az időmet!

PROGRAMOZÓ

Pont te mondd? Akkor még kíváncsi voltál a navigációs rendszerre, elismertél, sőt: irigykedtél, nem emlékszel?

FOTÓS

Én irigykedtem rád? Tévedsz. Senki vagy. A koncepciódat loptad.

PROGRAMOZÓ

Hogy én loptam? Szabadalmaim vannak! Elhittetted velem, hogy bármire képes vagyok – most meg közönséges tolvajnak titulálsz?

FOTÓS

Ez jó, titulállak! Te kövület! Úgy beszélsz, mint egy nyárspolgár az előző évezredből! Én a kreatív munkakapcsolatokat szeretem. De te nem teszel ezért semmit, tőlem várod az inspirációt. Belőlem élsz. Nem akarok a hátamon vinni egy élősködőt.

PROGRAMOZÓ

Nem választottál! Van valakid? Vagy talán én vagyok a hibás, amiért nem jön össze a dolog? Én vagyok a hibás?

FOTÓS

(gorombán) Állítsd már le magad! Mi közöd a magánéletemhez?

PROGRAMOZÓ

(feldúltan) Hogyhogy mi közöm? Hogyhogy mi közöm? Tulajdonképpen mi a fenét csinálsz velem már hónapok óta? Szórakozol?

FOTÓS

Nem érdekel, tehetségtelen tolvaj vagy! Tűnj el a szemem elől! *(vagdalkozik a szavakkal)* Gyáva vagy!..., Elfuserált élősködő!... A világhírű navigátor!... A nők kedvence!... A szuperhím!... *(élvezi a Programozó kiborulását)* Legalább védekezzél, te kripli!

A Programozón látszik, hogy forr a méregtől; mondana valamit, de aztán nem szólal meg, elmegy. A Fotós megint belerúg egy utcai bútorba, kukába, valamibe. A szín elsötétül.

3. jelenet

Az Üzletasszony és a Fotós szobája. Este van, kislámpa ég. Lassú tempó, mindketten otthon vannak, napi rutin.

ÜZLETASSZONY

Sápadt vagy és kimerült.

FOTÓS

Elegem van. Elveszett egy csomó képem! Valami géphiba. Minek gürcöltem annyit?

ÜZLETASSZONY

Nincs olyan, aki elő tudja szedni? A hónap arca, a programozó?

FOTÓS

Külföldre utazott.

ÜZLETASSZONY

Érdekes, pedig mintha láttam volna. A főnökséggel mentünk a márvány tárgyalóba, a limuzinnal. A hídnál láttam őt. Ott állt a hobbiadászat és sportlövészet előtt. Ő volt az, hisz megismerem.

FOTÓS

Nem ő volt. Lefoglaltad jövő hétre a golfpályát?

ÜZLETASSZONY

Holnap fogom. Ma a részvényesekkel foglalkoztam.

FOTÓS

(*gúnyosan*) Persze, nem sürgős. Csak nekem fontos, nem neked. Legfeljebb nem megyünk.

ÜZLETASSZONY

Ne aggódj. Oda fogják adni.

FOTÓS

Nincs energiád a saját dolgainkra? Nincs energiám vitatkozni. Lefekszem. (*kicsit durván*) Még valami érdekes?

ÜZLETASSZONY

(*kicsit csodálkozva, védekező felhanggal*) Nem sok. A fogadásnak jó visszhangja volt. Csak az énekest bántam meg. Legközelebb bűvészt vagy akrobatákat fogok kérni.

FOTÓS

(*leül az ágyra, készül lefeküdni*) Nem ülsz ide egy kicsit? Fázom.

ÜZLETASSZONY

(*nem érti, az előzmények után miért hívja oda – tétován mellé kuporodik*) Mert fáradt vagy. (*ölebe vonja a fejét, simogatja*)

*Könnyű álom, nyugalom csendje,
Szállj le, szállj e két égő szemre!
Könnyű álom, gyógyító béke,*

Adj erőt e megfáradt kézbe!

Nélküle üres az életem,

Ha bánt is, csak maradjon itt velem...

Álmodj, drága, tedd le a gondodat!

Nem gyötör most semmilyen gondolat,

Aludj ölemben, mint egy kisgyermek,

Álmodj csak, drága, míg én öllelek...

Nélküled üres az életem,

Szeress, vagy bánts – de maradj velem!

Könnyű álom, ringató mámor,

Szállj le, vidd el őt a világból,

Könnyű álom, éjszakánk őre,

Vigyázz erre a szendergőre!

Nélküle üres az életem,

Hol szeret, hol bánt, mégis kedvelem.

Hát szeressen, bántson, vagy magával rántson,

De itt legyen örökké énvelem...

csak velem... csak nekem... csak velem...

A szín elsötétül.

4. jelenet

Mindenki egyedül van, ugyanakkor mindenki lát-szik.

ÉNEKESNŐ

Nem tudom, honnan jön, árad a szerelem,

Nem bírom nélküle, annyira szeretem!

Úgy érzem, szárnyalok, járok a föld felett,

Ennyire engem még senki sem szeretett!

ÜZLETASSZONY

Nem tudom, honnan jön kislány bűbája,

Nem bírom felfogni, miért vágyom karjába,

Úgy érzem, felpörget, jókedve rám ragad,

Holtbiztos hátterem vele a kapcsolat.

FOTÓS

Nem tudom, honnan jön megint az unalom,

Nem bírom tovább! Csak járok az utakon,

Úgy érzem, hogy üres mindegyik kapcsolat,

Nem marad, csak néhány mardosó gondolat.

PROGRAMOZÓ

Nem tudom, honnan jön a gyilkos indulat,

Nem bírom tovább, hogy ráncigál és mulat,

Úgy érzem, tönkretesz, pedig nem akarom,

Végzetes játék ez, végzetes hatalom.

A szín elsötétül.

5. jelenet

Szépségسالonban. Az Üzletasszony éppen valamilyen szépségáztatás közben várakozik a folytatásra, ül egy fotelben, a kezében újság, felszínes figyelemmel lapozgatja. Oldalt műkörmös asztalka, onnan áll fel az Énekesnő. Az Üzletasszony előbb veszi észre őt, mert eddig háttal voltak egymásnak.

ÜZLETASSZONY

Micsoda meglepetés! Hát itt találkozunk?

ÉNEKESNŐ

(Mosolyogva nézi, ki szól hozzá, aztán megdöbben; erőltetett kedvességgel) Ááá, jó napot kívánok!

ÜZLETASSZONY

Sejtettem, hogy ide jár – ez a legdrágább hely a városban. Persze csodát ők sem tudnak tenni. Már a múltkor is kiszúrtam, hogy nem természetesek azok a hullámok a fején...

ÉNEKESNŐ

(undok hangon, színlelt bizonytalansággal) Hol is találkoztunk? Ja, tudom már! Maga az eladó az ékszerboltban!

ÜZLETASSZONY

Tévedés, kedves, tévedés! A fogadáson találkoztunk, ahol énekelt valami borzasztóan hosszú dalt, miről is?... A selyemhernyó-tenyésztésről, ugye?

ÉNEKESNŐ

Nem egészen. Bár már az is csoda, hogy évés közben egyáltalán észrevette, hogy énekeltem.

ÜZLETASSZONY

(nevet) Ha-ha-ha! Ha-ha!... Elfelejt, kedves, hogy nem koncert volt fogadással, hanem fogadás egy műsorszámmal!

ÉNEKESNŐ

Dehogy felejt el! Csakhogy háttérzajnak egy magnó is bőven elég lenne két hangszóróval, nincs szükség élő előadóra!

ÜZLETASSZONY

Látja, magának a bankban a helye. Már is javasolt egy költségtakarékos megoldást!

ÉNEKESNŐ

Isten ments, hogy még egyszer betegyem oda a lábamat! Annyit nem tudnak fizetni!

ÜZLETASSZONY

Fogadjunk! Tudunk, legfeljebb nem akarunk.

ÉNEKESNŐ

Nos, ez az én szempontomból közömbös.

ÜZLETASSZONY

(gúnyosan) Természetesen.

Az Énekesnő leül az Üzletasszony mellé, felvesz egy másik újságot, durcásan lapozgatja.

ÜZLETASSZONY

Ha nem veszi zokon, azt javaslom, várja meg, hogy megszáradjon a körömragasztó, különben letörik a frissen csináltatott körme.

ÉNEKESNŐ

Hát ez pompás, maga mindenhez ért? *(csak azért is lapozgatja az újságot)*

ÜZLETASSZONY

(komolyan veszi a gúnyolódást) Nem mondanám... gyakorlatias vagyok, ennyi az egész... Ne irigykedjen, azért a művészek nagy része is képes megállni a saját lábán. Az a néhány nem azért hal éhen, mert képtelen megsütni egy tojásrántottát... Szóra sem érdemes. Csak a párját sajnálom... Hogy bírja magát elviselni? Vagy talán ő is muzsikós lélek?

ÉNEKESNŐ

Nem fogja elhinni: fotós. És nagyon jól megvagyunk; szerintem egy magafajtaival megőrülne...

ÜZLETASSZONY

(a megjegyzésre nem figyel, az előzményekre reagál) Szóval fotós?

ÉNEKESNŐ

Igen. Miért?

ÜZLETASSZONY

Csak megütötte a fületem. Egy tehetséges, fiatalos fotós, ugyebár... Hol ismerkedtek meg?

ÉNEKESNŐ

Fotózott engem – de árulja már el végre, miért kérdezi?

ÜZLETASSZONY

(elővesz egy kis papírlapot, ír) Erre nem most válaszolok. Jöjjön el ma este hatkor erre a címre, és minden kérdésére választ kap a fotós barátjával kapcsolatban. Ha nem jön, nekem úgy is jó, bár azt hiszem, szolgálhatok egy valódi meglepetéssel.

ÉNEKESNŐ

(nézi a cédulát) Úgy gondolja, ezek után el fogok menni?

ÜZLETASSZONY

Igen. Ha másért nem, kíváncsiságból. Ha tényleg szereti azt az férfit, mindenképp...

Az Énekesnő csak csóválja a fejét és a papírra mered. A szín elsötétül.

6. jelenet

A Programozó egyedül, az utcán. Feldúlt, ideges. Tétova mozgások.

PROGRAMOZÓ

Lehet, hogy ostobaságot csinálok. Úgysem merem megtenni... de nem gyávaságból. Nem könnyű egy gyilkosságot eltervezni... Még csak megsebezni sem könnyű valakit. Csak szavakkal! *(elborul a tekintete)* Úgy könnyű! Tönkretenni is könnyű! Kiemelni jól megszokott közegéből, elhíttetni vele, milyen klassz ember, aztán leráncigálni, kitaposni belőle a lelket is, végül megalázni – ezt könnyű, igen. És ezen nincs mit büntetni, hiszen csak szavak, szavak... Kit érdekel? Megalázás? Érzelmi zsarolás? Manipulálás? Ugyan már! *(a Fotóst kifigurázva)* Kreatív munkakapcsolat? Ugyan már! *(előveszi a pisztolyt)* Majd most kiderül. Egy gátlásos melák is lehet bátor, egy tehetségtelen tolvaj! Vállalni fogom az egészséget. Előre megfontolt szándékkal megöllek. Ennyi voltál, a kreatív kapcsolataiddal együtt... te rohadt! Ha meg merem tenni. De lehet, hogy ostobaságot csinálok.

Léptek hallatszanak, jön a Fotós, a Programozó elbújik, majd messziről követi. A szín elsötétül.

7. jelenet

A Fotós és az Üzletasszony lakása. A Fotós pakol, lete-szi a kabátját, kezdi kifűzni a cipőjét, amikor kopognak.

FOTÓS

Tessék!

PROGRAMOZÓ

(belép, zavarban van, meg sem szólal)

FOTÓS

(kedves hangon) Hát te? Itt? Hogy találtál ide?

PROGRAMOZÓ

Követtelek!

FOTÓS

Ez igen! Mint egy magánnyomozó!

PROGRAMOZÓ

(zavartan álldogál)

FOTÓS

Nos, ha már eljöttél, kerülj beljebb. Bár nem nagyon érek rá...

PROGRAMOZÓ

(meglepve, hevesen) Talán vársz valakit?

FOTÓS

Nem... De este még fotózok egy divatbemutatón.

PROGRAMOZÓ

(féltékenyen) Divatbemutató? Persze, értem! *(körülnéz; itt-ott női jelenlétről árulkodó dolgok, pl. sminkkészlet, ékszerek, harisnya)* Mondd csak, te kivel laksz itt?

FOTÓS

Egyedül. *(követi a tekintetét)* A fotózáshoz kell néhány női kacat.

PROGRAMOZÓ

Úgy! Például harisnya!

FOTÓS

Azt éjjel szoktam a nyakam köré tekerni, ha fáj a torkom.

PROGRAMOZÓ

(közben az Üzletasszony papucsát nézi) Ez pedig bizonyára vendégpapucs.

FOTÓS

Nézd, ez a nagynéném lakása. Tulajdonképpen az albérlője vagyok. Az ó cuccai is itt vannak. Néha eljön, előfordul, hogy itt hagy ezt-azt.

PROGRAMOZÓ

(hitetlenkedve) Ez csipkeharisnyát? Meg a parfümjét?

FOTÓS

Ebbe nem szólhatok bele, és attól tartok, te sem. *(gúnyosan)* Mondd csak, minek köszönhetem a látogatásodat?

PROGRAMOZÓ

(zavarba jön) A múltkor... az utcán... amikor az egyetemről meséltem neked... szóval nagyon... megbántottál... Teljesen kiborultam...

FOTÓS

Megbántottalak? Nagyon sajnálom! Nem is emlékszem, mikor volt ez?

PROGRAMOZÓ

(döbbenet) Nem emlékszel?

FOTÓS

Semmi okom rá, hogy megbántsalak. Ellenkezőleg: nagyon fontos vagy nekem.

PROGRAMOZÓ

(még döbbenetebben) Fontos? Akkor nem ezt mondtad!

FOTÓS

Biztosan félreértettél valamit.

PROGRAMOZÓ

(félíg magának) Elképesztő!

FOTÓS

Gyere, nézd meg inkább, mire képes az új képszerkesztőm!

Kívülről, kulcsörgés, lábdobogás, egyéb hangok, nem látjuk a szereplőket.

PROGRAMOZÓ

(habozik) Nem tudom megtenni. Megint a befolyásod alá vonsz...

FOTÓS

(kényszeredetten) Nem vonlak sehová! Gyere már...

ÉNEKESNŐ

(kívülről) Hová megyünk?

ÜZLETASSZONY

(kívülről) Már meg is érkeztünk. Itt lakom.

PROGRAMOZÓ

(habozik, mozdul, végül csak odalép) Mutasd!

FOTÓS

(az órájára néz) Máris?

ÉNEKESNŐ

(közelebbről) Miért hozott ide?

ÜZLETASSZONY

(közelebbről) Mert nem hinne nekem. Jobb, ha a saját szemével látja.

ÉNEKESNŐ

(egészen közelről) De mit? A fodrásznál sem mondott semmit...

PROGRAMOZÓ

(gúnyosan) Úgy tűnik, megjött a nagynénéd!

FOTÓS

Lehet, igen, a nagynéném. Beengedem.

ÜZLETASSZONY

(egészen közelről) Türelem. Azt ígértem, meglepem valamivel.

A Fotós elindul, de az ajtó kinyílik, belép az Üzletasszony, a nyomában az Énekesnő.

PROGRAMOZÓ

Felesleges. Úgy látom, van kulcsa a lakáshoz.

ÜZLETASSZONY

Jó estét mindenkinek!

ÉNEKESNŐ

(kikerekedett szemekkel a Fotóshoz) Hát te? Itt?

FOTÓS

Az informatika tanszék új előadóját kísértem ide, javítja a számítógépet.

ÜZLETASSZONY

(cinikusan) Azt, aki egy hónapra külföldre utazott?

FOTÓS

Lerobbant az autója, vissza kellett fordulnia a határon.

PROGRAMOZÓ

(meglepően nézi a két nőt) Mondd csak, melyikük a nagynénéd? Mind a kettő?

ÜZLETASSZONY

Ó, még egy vendég! *(a Fotóshoz)* Nem tudtam, hogy hozzád is jön valaki; meghívtam estére ezt a hölgyet.

ÉNEKESNŐ

Ugye nem azt akarja mondani, hogy maguk ketten itt laknak?

PROGRAMOZÓ

Micsoda? Ez nem igaz...

ÜZLETASSZONY

És én hittem neked, te szemét!

PROGRAMOZÓ

Azonnal magyarázd meg: kik ezek, és mit keresnek itt?

ÉNEKESNŐ

Miért, maga ki és mit keres itt?

PROGRAMOZÓ

Én bolond! Már megint majdnem bedőltem neked...

ÜZLETASSZONY

Ne gyerekeskedjenek. Világos, nem? *(gúnyosan)*
Jöjjenek be hozzánk! Készítsek esetleg egy teát?

ÉNEKESNŐ

(a Fotóshoz) Hogy tehetél velem ilyen?

PROGRAMOZÓ

Ebből elég! *(pisztolyt ránt)* Pontosan ezért jöttem... Hazudtál! Becsaptál! Manipulálsz!

FOTÓS

Ne viccelj! Te sosem vennél igazi fegyvert a kezbe!

ÜZLETASSZONY

(a színpad szélére húzódik, elkülönül) Nevetséges. Pisztollyal hadonászik a lakásomban.

ÉNEKESNŐ

(rémülten) Hová kerültem? Itt mindenki megőrült? Hagyják már abba!

PROGRAMOZÓ

Szó sem lehet róla! Most az egyszer nem hagyom abba! Eddig se kellett volna...*(céloz)*

FOTÓS

Ne heveskedj! Meg fogod bánni... *(ügyesen az Énekeső takarásába hátrál)*

ÉNEKESNŐ

Ember! Ennek nem lesz jó vége! El azzal a pisztollyal!

PROGRAMOZÓ

Nem! Menjen onnan, hölgyem, ha jót akar!

FOTÓS

Úgysem mersz löni, te gyáva!

PROGRAMOZÓ

Neeem?

A Programozó bizonytalanul céloz, közben az Énekesnő és a Fotós mozog. A Programozó lő, de csak az Énekesnő lábát találja el.

ÉNEKESNŐ

Ááááh... Segítség! Ez a vadember belelőtt a lábamba! Orvost! Rendőrt!

ÜZLETASSZONY

(rezignáltan, mintha nem is dördült volna el egy lövés, csak magával törődve) És én hittem ennek a nőcsábásznak!

FOTÓS

(Karjába veszi az Énekesnőt, odaviszi a székhez. A Programozóhoz) Mit csináltál, te szerencsétlen?

PROGRAMOZÓ

Nem neki szántam... hanem neked, te... te... *(céloz, ezúttal fejre)*

A Fotós leülteti a lányt a fotelbe. Aztán feláll, megfordul, a Programozó elé áll teljesen nyugodtan.

FOTÓS

Akkor lőj, tessék. *(mosolyog)* Büszke vagyok rá, hogy egy zseniális programozó kezétől fogok meghalni. Lőj már!

A Programozó sokáig áll, majd remegni kezd a keze.

PROGRAMOZÓ

Nem tudom megtenni.

Hosszú csend, magára céloz, lő, elesik. A Fotós erre előkapja a fényképezőgépet, kattint, mindenki szoborrá merevedik.

FOTÓS

Elég volt. Unalmasak vagytok. Én a kreatív kapcsolatokat szeretem. De ti nem vagytok erre alkalmasak. Íme, egy hihetetlen elme... Íme, egy csodaszép nő... Íme, egy megbízható társ... Csakhogy mindegyikből hiányzik valami. Ez az én sorsom: üressé válok tőletek, mert egyikőtökben sincs meg az, ami nekem kell. Ma nincs kedvem semmihez. *(felveszi a kabátját)* De holnap... *(fürkészi a közönséget)* holnap új kalandot keresek... *(kiszúr valakit)* Veled szívesen megismerkednék! Ha akarod, csinállok rólad néhány fotót!... De nem most. Most inkább sétálok egyet.

Kimegy a színpadról, a színen marad a három mozdulatlan ember.

FOTÓS

(félíg kívülről) Most inkább sétálok egyet.

A szín fokozatosan elsötétül.